ROLAND C. WAGNER

Lividă-ți este pielea, roșie privirea

S-a născut în 1960 la Bab-el-Oued, celebrul cartier popular al orașului Alger care a ajuns aproape un mit, mai ales în perioada de dinainte de război și din timpul „războiului pentru Algeria". Întâlnirea cu Michel Jeury, care în acele vremuri era capul de afiș al Science-Fiction-ului francez, a fost capitală pentru tânărul Wagner. A obținut de trei ori premiul *Rosny Aîné*, una din principalele recompense decernate scriitorilor de SF francofoni. Wagner este autorul unui ciclu foarte alert și captivant, „Les Futurs Mystères de Paris" apărut la editura FLEUVE NOIR („La Balle du néant", „Les Ravisseurs Quantiques", „L'Odyssée de l'Espèce" și un al patrulea volum care va apărea în curând la aceeași editură).

Totodată, este responsabilul rubricii SF la CASUS BELLI și vocalist al grupului Brain Damage. Nuvela de față, contrar aparențelor și referirii din text, nu i-a fost inspirată autorului de „lupul cel rău" din basmul „Cei trei purceluși", ci de denumirea străzii unde locuiește: *rue du Loup Pendu* (strada Lupului Spânzurat)...

Pe ring, în nemișcare, dansatorii înlănțuiți își exhibă costumele impecabile și fețele machiate: pupile albastre și buze roșii, coafuri decadente cu reflexe înghețate. Alți manechini umani stau la masa plină de mâncăruri de care nu se vor atinge. Lumina cernută a lustrelor cu structură cristalină și a proiectoarelor încheie static această secvență de viață în mijlocul căreia mă mișc, observator diafan.

O femeie a rămas în poziția dezechilibrată a celui de-al doilea pas dintr-un vals atemporal, cu brațele arcuite în jurul unui partener care a scăpat stazei. Îi ating ușor părul vopsit, cu o mână mișcându-se mașinal, până ce dispare în buclele pietrificate. Femeia surâde pe jumătate, dezvelind un șirag de dinți sclipitori între două buze de căpșune cu desen seducător. De-o parte și de cealaltă a capului lăsat pe spate, două pandantive bătătoare la ochi, prinse în plină mișcare, stau suspendate paralel cu solul. Rochia ei de seară, din satin alb, păstrează la înălțimea șoldurilor urma mâinii care fusese acolo în momentul când a survenit staza.

E ciudat să te gândești că aceste semi-cadavre sunt mai reale decât mine care, totuși, am posibilitatea să mă mișc. Abia am părăsit sala mare a cazinoului abandonând interminabilele licitații de la baccara, jocurile făcute pentru eternitatea ruletei, și acest crupier al cărui picior nu zăbovește nici o clipă să apese pedala de încetinire a rotirii bilei de ivoriu.

Ceva pare să se furișeze la celălalt capăt al ringului de dans. Nu sunt singur. Pentru prima oară o ființă umană nu fuge când mă apropii. Atingând în trecere perechile aflate într-o aparentă, dar înșelătoare plasticitate, mă îndrept înspre golul vitrat deschis peste noaptea tăcută. Îndărătul unei coloane lucrate cu migală, un bărbat cu ridurile accentuate de iluminatul razant stă aplecat deasupra unei fete aproape dezbrăcată; buzele lor care aproape că se ating nu se vor uni niciodată.

Asemenea unei străfulgerări vii, cu reflexe de piele neagră, o lupoaică pare să se materializeze dinaintea mea. În această lume imobilă, cea mai mică mișcare câștigă o viteză remarcabilă. Chestie de percepție.

Mă retrag un pas, surprins fără voia mea. Un surâs avid se desenează pe fața lupoaicei descoperind dinți regulați și ascuțiți. Crede că a și înhățat prada. M-ar întrista să o dezamăgesc; privirea ei stacojie e voalată de foame.

– Te bucuri degeaba. Eu nu sunt oaie.

– Miroși altfel, ce-i drept.

– Nu miros deloc.

Nările lupoaicei palpită; surâsul i se șterge. Din doi pași e lângă mine. Mâinile i se năpustesc asupra încheieturilor mâinilor mele și i se închid în gol. Figura ei slăbănoagă se scofâlcește încă puțin.

– Nu e nimic unde te văd.

– Sunt doar o imagine.

Lupoaica inspiră profund, făcând să-i tresalte sânii sub sweat-shirt-ul negru. De ce sunt așa de frumoase lupoaicele? Aș vrea să o consolez, să o strâng în brațe, sa-i dau carnea mea... Nu am puterea necesară.

– De când n-ai mai mâncat?

– Întrebare stupidă. (Își întoarce privirea. Profilul ei ascuțit se detașează de fundalul slab luminat). Demult. (Rămâne un timp cu degetele pe fața unui dansator. Pielea lui nu e nici caldă, nici rece. Lupoaica nu resimte vreo senzație termică, doar poate iluzorie; chiar vârtejul electronilor s-a oprit.) Oile sunt rare. Când te-am văzut, speram... M-am înșelat.

– Am văzut o turmă venind încoace.

Își întinde picioarele slăbite pe care fâlfâie un pantalon a cărui piele neagră, odată, i se mula pe forme. Ochii ei roșii, singura pată de culoare pe fața ei monocromă, reflectă epuizarea. Sunt mirat de depresia care mă cuprinde; credeam că nu am acces decât la surogate de sentimente transcrise în limbaj binar.

– Departe?

– Prea departe ca să le mai ajungi înainte de-a muri pe drum.

Dă din cap, resemnată. Părul lung și negru i se ondulează în lumină. Uitasem ce înseamnă viața, ceea ce reprezintă creaturile în carne și oase; chiar slăbită, lupoaica e un ocean de existență a cărui prezență mă stimulează. Aș vrea să fiu capabil să încalc regula non-intervenției.

– Mi-e somn.

– Ar trebui să fie un pat dincolo de stază în acest oraș.

Clipește ademenitoare. Numai că ceea ce mie mi se pare o tentativă de seducție, ar putea fi doar o simplă reacție nervoasă provocată de oboseală.

– Nu știu cine ești, spectru afurisit, nici ce cauți aici, dar îți mulțumesc. Eu mă numesc Sandra. Și tu?

– Privire.

❑❑❑

Sandra a ațipit într-un pat cu baldachin, făcând parte cu siguranță dintr-o garnitură imperială luxoasă, de sfârșit de secol, fără măcar să-și dea jos hainele de pe ea, ca să guste din dulceața cearșafurilor de mătase albă. Stând la căpătâiul ei, o contemplu, încercând să sting focul arzător din mine. Totodată, mi-e imposibil să o ocrotesc. Mă aflu în incapacitate de a acționa; ajutorul meu rămâne virtual, exasperant de imaterial.

Oare pentru că eu însumi nu sunt viu?

Afară, valurile pietrificate ale mării continuă să moară pe un țărm pustiu. Ochiul rotund al Lunii, a cărei strălucire o eclipsează pe cea a stelelor, nu clipește, nici nu sclipește. O siluetă se înalță la capătul unui dig, îmbrăcată într-o rochie albă de *banshee*. Încerc să mă asigur că toate acestea nu sunt decât provizorii, că gesturile eșuate se vor termina, că timpul și-a acordat, pur și simplu, o pauză... În van. De altfel, de ce nu? Își urmează cursul, în vreme ce lupi și oi sunt prinși în capcana unei infame fracțiuni de secundă eternizată.

Privirile mi se îndreaptă iarăși asupra lupoaicei care doarme ghemuită, cu părul greu lăsat pe perna brodată. Contrar celorlalte exemplare din rasa ei, pe care mi-a fost dat să le întâlnesc, ea nu s-a îngrozit nici de faptul că nu am miros, nici că trupul îmi e impalpabil. Fără îndoială, pentru că e prea înfometată ca să-i mai fie frică. N-am putut cunoaște eventuala reacție a oilor; fug de cum apar înaintea lor, luându-mă drept lup.

Singurătatea mă apasă. De ce trebuie ca tocmai cea care a scăpat stazei să fie condamnată să moară?

❑❑❑

– Ai omorât multe oi?

Se uită drept în ochii mei. Lupii au o anume putere hipnotică; chiar dacă nu are efect asupra mea, nu pot să nu mă înfior înfruntând pupilele sângerânde ale Sandrei. Reacțiile și sentimentele mele sunt, uneori, cât se poate de umane.

– Când s-a întâmplat, eram singura persoană activă din locul unde trăiam. Am crezut că înnebunesc! Când a început să mă roadă și foamea, am umblat după mâncare, dar n-am găsit nimic. Am găsit, în schimb, alți doi care scăpaseră. Ne-am unit eforturile și zile întregi am cutreierat magazinele încercând să smulgem stazei măcar o cutie de conserve... (Sandra își scutură capul.) Nu eram lupi. Nu încă. Dacă hazardul ar fi vrut, am fi devenit oi.

„Nu ne înțelegeam prea bine toți trei. Ca să evit să se încaiere, a trebuit să mă împart între Marc și Julien. Voiau să fută – ăsta e cuvântul – tot timpul. Cred că actul îi ajuta să uite. Dar partidele cu picioarele în aer au sfârșit prin a-i epuiza. Vezi tu, asta m-a ușurat, mai degrabă... În sfârșit, într-o bună zi, datorită slăbiciunii lui, Julien a căzut de la al treilea etaj. N-am ezitat nici o secundă. În primul rând pentru că nu ne păsa deloc de el – și mai ales pentru că, murind, devenise *hrană*."

– Și asta v-a transformat pe amândoi în lupi...

– Cred că prima hrană ingerată determină direcția pe care o ia mutația. (Își ascunde fața între palme. Când îndrăznește să mă privească din nou, îi strălucesc lacrimi în ochi.) Ceva mai târziu, când Julien a fost... terminat, am întâlnit o oaie. Am reacționat instinctiv. De cum i-am văzut obrajii rotunzi, lâna care-i acoperea tot corpul, am sărit pe ea. N-a înțeles ce i se întâmplă. Cu siguranță, nu văzuse niciodată un lup... Venise către noi, surâzătoare, fericită de a fi întâlnit alte ființe vii – iar noi am ucis-o! Doar mai târziu, când am descoperit o livadă în afara stazei, am înțeles că ceva se schimbase în noi. Fructele ne-au îmbolnăvit...

– Lupii nu asimilează hrana oilor. Nu știu dacă

reciproca este valabilă.

Învârte între degete ţigara stinsă. Când s-a trezit a pus mâna pe un cartuş de Gauloises; am impresia că simte, mai mult sau mai puţin, ceea ce este încremenit şi ceea ce nu e. Să fie un aspect al mutaţiei?

– Am mâncat o bună vreme din oaie, dar când s-a terminat ne-am regăsit la fel de înfometaţi ca înainte. Marc a încercat să mă ucidă. M-am apărat. A fost oribil! Eram doi sălbatici care luptam să supravieţuim, doi carnasieri înnebuniţi de foame! Încă se mai văd urmele, uite! (Şi-a ridicat sweat-shirt-ul; pe sânul stâng se vedea amprenta încă necicatrizată a unei dentiţii umane; zgârieturi de gheare, învineţite, vărgau toracele.) Unul dintre noi trebuia să câştige; eu am avut şansa să-i crăp capul înainte ca el să mă stranguleze...

– Nu ştiam că lupii ar putea să se mănânce între ei.

– Nici nu pot, replică Sandra. Am vomat. Numai carne de oaie... Când mi-am dat seama că moartea lui fusese inutilă, am pornit spre Nord. Mi-era din ce în ce mai foame... Dar continuam să merg, tot mai slăbită cu fiecare kilometru parcurs... Iar acum, mi-e frică de moarte.

– Vom pleca de-aici.

– Nu, abandonez. N-am putere să mai fac nici un pas.

– O să găsim un vehicul.

– Nici unul dintre cele pe care le-am văzut n-au scăpat stazei.

– Voi căuta eu unul pentru tine.

Velomotorul survolează litoralul cu viteză redusă. În această lume de linişte, petardele motorului par exagerate, aproape obscene. Chiar aerul le amplifică, formează ecoul, repercutând la infinit zgomotul sacadat al exploziilor înlănţuite.

Satele pe care le traversăm ne prezintă acelaşi spectacol de muzeu de ceară: copii în poziţii acrobatice, animale familiare încremenite în timpul saltului, cu corpurile tensionate, cu labele înţepenite deasupra solului, adulţi reuniţi în grupuri care aureolează uneori un nor de fum solid, nedeformat de nici un vânt. Tocmai se însera când s-a produs evenimentul. Pe alte fuse orare străzile sunt pustii sau pline de un furnicar de oameni la fel de hieratic ca valurile mării, astăzi. Acest univers nu e în totalitate mort, dar ce mai contează când ultimul lup va fi mâncat ultima oaie...

La intrarea într-un cătun, un adolescent surâzător strânge mâna osoasă a unui schelet ce zace pe pământ, îmbrăcat într-o rochie înflorată. Nu pot să nu-mi imaginez tânăra prizonieră, incapabilă să scape din strânsoarea iubitului ei, ieşindu-şi din minţi, încercând mai întâi să-i înlăture degetele pietrificate, sfărâmându-le chiar, apoi lovind cu forţă carnea rigidă, cu ochii în lacrimi, zbătându-se ore în şir înainte de a se prăvăli într-o poziţie de descurajare totală, aşteptând moartea oricum inevitabilă... De ce-oi fi tot timpul obsedat de asemenea gânduri? De ce stingerea unei vieţi mă îmbolnăveşte?

Sandra păstrează cu greu echilibrul velomotorului. Cade din picioare de somn şi de inaniţie. Trebuie să găsim oi! Numai că nu putem conta decât pe noroc, cu condiţia să nu fie şi el în stază.

– Să ne oprim.

– Nu încă. Sunt oi primprejur.

– Ce-o să faci dacă vor fi prea multe?

– Oile fug de lupi, nu-i ucid.

– Nu-i mănâncă, însă nimic nu le împiedică să-i omoare.

– Atunci s-a zis cu mine.

Acest subit defetism mă face să mă zburlesc. Aş vrea să pot tulbura lupoaica, să o zgândăr ca s-o scot din apatie... Nu pot decât să urlu:

– Te-ai uitat la tine cum arăţi? O moartă-vie! Oile astea, multe sau puţine, sunt ultima ta şansă! Vei încolţi una, apoi, cu forţele împrospătate, celelalte vor fi pradă uşoară...

Strânge degetele pe mânerul frânei. Velomotorul se opreşte. Sandra întrerupe alimentarea şi sprijină vehiculul de un arbore.

– Trebuie să dorm. Cine doarme, prânzeşte, aşa se spune.

Se întinde pe acostajul drumului, constatând cu tristeţe că în firele de iarbă, în aparenţă atât de fragede, sunt tot atâtea pumnale lungi şi subţiri. Doarme deja cu capul sprijinit pe braţele îndoite, pleoapele înroşite mascându-i ochii languroşi. Sub pantaloni, picioarele au grosimea braţelor de altădată. N-am văzut încă niciodată pe cineva într-o asemenea stare de caşexie. Unde-şi găseşte energia necesară să se mişte?

Panoul publicitar laudă meritele unei reţele de măcelării. În centru e ţintuit un lup cadaveric; un ţăruş din lemn îi străbate pieptul şi suportul afişului; braţele şi picioarele îi sunt străpunse de cuie de toate mărimile; faţa strivită nu mai seamănă decât cu blidul de dat mâncare la câini. Sânge peste tot, sub formă de pete alungite, ca titlul unui generic dintr-un film de groază. Deodată îmi dau seama că sunt chiar litere care formează patru cuvinte:

LUP SOARTA TA MÂINE

Sandra leşină, trăgând în cădere după ea şi velomotorul. Încă o dată, neputinţa mea mă torturează. Nu pot decât să aştept.

Ne aflăm într-un cartier muncitoresc, cu case din cărămidă roşie, distruse de faţadele uzinelor şi antrepozitelor. Un horn interminabil e încoronat de o trâmbă de fum torturată, palidă pe cerul negru. Hornul se întrerupe brusc, parcă ar fi fost secţionat, această extremitate fiind singura care scă-

pase efectului de oprire a timpului.

Lupoaica îşi revine în simţiri. E numai slăbiciune şi disperare în ochii ei de sânge. După mai multe încercări ratate, reuşeşte să se aşeze. Rămânem mai multă vreme în tăcere. Cuvintele sunt inutile. Ştim amândoi că sfârşitul e aproape. Sandra nu mai are nici măcar puterea necesară să urce pe velomotor.

Şansa trebuie să fie şi ea în stază.

– Nu poţi rămâne acolo. Oile...

– Unde vrei să mă duc?

Violenţa tonului ei mă cuprinde. Oare mă urăşte? Nu, cred că mai de grabă încearcă să mă îndepărteze ca să moară singură, ca un animal rănit. Fără să-mi pierd calmul, îi arăt poarta întredeschisă a unui pavilion. Acolo, înauntru, va fi liniştită, va putea agoniza în pace. Dar are vreun sens să-i spun? Noi comunicăm dincolo de cuvinte, iar situaţia în sine este suficient de elocventă. Frazele, gesturile, privirile noastre duc cu ele moartea, chiar dacă n-am numit-o niciodată.

Lupoaica înaintează în patru labe, parodie hămesită a animalului al cărui nume îl poartă. Se strecoară în casă. Când intru şi eu în bucătăria goală, Sandra zace pe pardoseală, gâfâind, incapabilă să meargă mai departe. Îi spun câteva cuvinte de încurajare şi trag o raită prin proprietate. Întreaga familie e reunită în salon, privind fascinaţi la imaginea unui jucător de tenis oprit în plin efort pe ecranul televizorului.

Sandra a ajuns în culoarul cu mochetă verde. Îşi târăşte acum corpul greu, în pofida faptului că e numai piele şi oase. Infinită apăsare a unui trup care-şi consumă ultimele rezerve de energie. Buzele i se confundă cu obrajii. Îi pot auzi bătăile neregulate ale inimii.

– Mă duc să caut oi.

– E inutil... O ştii bine...

– Am dreptul să încerc.

– Privire...

Am părăsit deja casa, cu o durere surdă pulsând în cavitatea stomacului meu inexistent. Cum de poate suferi o simplă imagine, ca mine? Credeam că sunt ferit de astfel de neplăceri.

❑❑❑

Acolo unde periferia cedează locul oraşului, se înalţă un spital încă în construcţie. Unul dintre turnuri, neterminat, constituie un observator ideal. Grăbesc pasul; aş putea să mă deplasez cvasi-instantaneu, numai că în ultima vreme, şi actele, şi atitudinile mele tind spre antropomorfism. Eu doar imit omul, sunt o caricatură imaterială, obsedat de trăsăturile adâncite ale Sandrei – *lividă ţi-e pielea, roşie privirea...*

Încremenesc o clipă, devenind identic acestor miliarde de manechini presăraţi pe Pământ prezentând toate lumile într-o vitrină la scară planetară. Aripa spitalului unde aveam intenţia să merg a scăpat stazei; acolo s-au adăpostit oile.

Două dintre ele ridică garda, cu puşca de vânătoare sprijinită pe antebraţ, la îndoitura cotului. Lupul mutilat nu fusese deci un avertisment gratuit. Această turmă, vizibil sedentarizată, este cea mai organizată din câte mi-a fost dat să întâlnesc, dacă mă iau după uniformele gri-blană-de-şoarece ale persoanelor, după cele trei rânduri de sârmă ghimpată ce înconjoară baza turnului şi jeep-ul la care o a treia oaie meştereşte ceva, un pic mai departe. Pot să pariez că pivniţele sunt ticsite cu materiale şi cu provizii. Sigur că au curăţat întreg sectorul. Organizate – deci, periculoase.

Câte-or fi? Cum de-au reuşit să acumuleze un asemenea stoc? Doar o persoană din treizeci de mii, a scăpat pietrificării; pentru obiecte proporţia e încă şi mai slabă. Statistic, un lup are mai multe şanse de a înşfăca o oaie, decât ca aceiaşi oaie să găsească fructe sau legume neafectate de stază.

Cu toate acestea, lupoaica e pe moarte în văgăuna periferiei, în timp ce aceste oi sunt prospere şi bine hrănite.

Trebuie să găsesc o soluţie fără zăbavă. Sandra e prea slăbită pentru a-şi asigura singură subzistenţa. Fără ajutorul meu e pierdută! Dar ce anume aş putea face pentru ea, eu, care nu am corp?

Copiii dau buzna din turn. Toţi au figuri rotunjoare, de miei sănătoşi. Ciudat... Până acum nici o turmă întâlnită în drum nu avea miei; îi mâncaseră

lupii. Numai sedentaritatea permite copiilor să supraviețuiască. Cred că am găsit soluția pe care o căutam.

Cu condiția să acționez repede, pentru că timpul trece.

Cum de pot vorbi despre timp, tocmai eu, care m-am născut odată cu catastrofa?

Desigur, informațiile ce le dețin în memorie au fost compilate cu mult timp înaintea acestui eșec de către o parte a umanității – poate că fuseseră concepute tocmai pentru a preîntâmpina un asemenea eveniment – însă amintirea timpului nu aduce cu ea și cunoașterea.

Câteodată am senzația că nu memoria mea este cea care răspunde neîncetatelor întrebări ce mă urmăresc. Este ca și cum cineva m-ar supraveghea în permanență și mi-ar furniza numai elementele pe care el le consideră a-mi fi indispensabile, cenzurându-le pe celelalte.

Eu sunt nimeni, sau poate doar ceva.

Cred că această lume nu a fost creată accidental, că este vorba de un anume experiment pentru care am fost desemnat ca martor – fiind, mai precis, un bagaj care nu este al meu.

Un bagaj? Mai degrabă o povară.

❑❑❑

Oile se simt în siguranță. Fără îndoială că n-au mai văzut un lup de o bună bucată de vreme; cel crucificat pe afiș mirosea deja a stârv. Asta nu-mi va ușura sarcina. Adversarul meu este neîncrederea.

Trei miei se îndreaptă spre mine. E o crimă să lași copiii nesupravegheați să se plimbe într-o lume ca aceasta. Mă îndepărtez repede, alunecând din umbră în umbră. N-a sosit încă vremea să mă arăt.

Mieii trec prin fața mea discutând despre ce au de gând să facă. Vocile lor ascuțite nu se potrivesc defel cu încăpățânarea specifică a copiilor. Nu cad la înțelegere asupra jocului pe care-l vor alege. Abia le aud pălăvrăgelile, dorindu-mi să se despartă.

Se îndepărtează, întorcându-și fesele dolofane. Sunt sigur că Sandra ar fi salivat. Un sentiment contradictoriu mă sfredelește, orbitor. Acești copii reprezintă viața, însă lupoaica e vie și ea. Oare am dreptul să aleg, să mă substitui destinului? Au aceeași valoare existențele? Dilema mă torturează. Cine, Sandra ori unul dintre acești miei, e mai îndreptățit să trăiască? Nu mă pot decide. Să am, deci, conștiință?

Ajunși la o intersecție, mieii se despart. Mă iau după cel mai tânăr, ai cărui obraji grăsulii îți fac plăcere să-i privești. Momentul crucial e aproape. Nu trebuie să mai am îndoieli. Supraviețuirea Sandrei depinde de inflexibilitatea mea.

Am apărut pe neașteptate dinaintea copilului, ivit din neant. Tresare și dă să fugă.

– Nu-ți fie teamă. Nu sunt lup.

– Nu miroși a oaie!

Se retrage, pas cu pas, căutând din priviri un refugiu. A fost învățat.

– Sunt o fantomă. Nu pot să-ți fac rău.

– O fantomă? Așa ceva nu există, e o prostie!

Cea mai mare parte dintre vechile mituri au dispărut odată cu oprirea timpului; a rămas doar frica de Lupul cel Rău, regrupare a tuturor angoaselor. Îmi amintesc de o turmă de oi pe care am putut să o observ fiind invizibil. Găsiseră un vechi proiector Super 8 și urmăreau în fiecare seară *„Cei trei purceluși"*, din pur masochism.

Am mizat pe asta. Fantomele nu-i mai sperie pentru că ele nu mai sunt asociate cu noțiunea de pericol. Întind o mână către copilul nehotărât.

– Încearcă să mă atingi.

Timid, întinde o mânuță, gata să o ia la goană dacă aș face o cât de mică mișcare amenințătoare. Degetele lui durdulii trec prin imaginea mea la fel ca prin aer. Frica dispare.

– De ce nu pot să te ating?

– Pentru că nu sunt aici.

– Atunci, unde ești?

– Niciunde...

– Și ce face o fantomă?

– Dă cadouri.

Are o mutră bănuitoare.

– E sigur că-i așa?

– Dacă-ți spun.

– Ai unul și pentru mine?

– Am. Unul superb. Numai că trebuie să vii cu mine.

– Nu poți să mi-l aduci?

Ridic mâinile, cu palmele în aer, încercând să abordez expresia cea mai inocentă posibil.

– Nu pot să prind nimic cu ele.

– Și e departe, cadoul?

– Nu, un sfert de oră pe jos.

– Mergem?

❑❑❑

– Mă aștepți aici, da? Mă duc să văd dacă nu e vreun pericol.

– De ce-ar fi?

– Nu se știe. Cadoul l-ar fi putut găsi un lup...

Intru în casă. Îndoiala e tot acolo, obstinată. Nu mă pot împiedica să simt o afecțiune paternă pentru miel. Dar sentimentul meu pentru Sandra e mai puternic decât orice. Trebuie să trăiască.

Zace pe coridor, inconștientă. Mișcarea neregulată a pieptului îmi dă certitudinea că încă trăiește. O chem în șoaptă. Pleoapele ei buhăite se ridică deasupra unei priviri goale care prinde viață puțin câte puțin, în timp ce eu continui să-i murmur numele. Mă recunoaște în cele din urmă, încearcă să se așeze, dar se răstoarnă pe spate, fără voință.

– Privire... Te-ai întors?

– Am carne pentru tine.

– *Carne?*

Stă în genunchi, sprijinită de o mobilă care se clatină. Eforturile pe care le face ca să se ridice îi deformează oribil trăsăturile. Urâțenia ei mă înspăimântă. Ceea ce am dinaintea mea nu mai e o femeie, ci o fiară, un carnasier înfometat. Mă întreb dacă am făcut alegerea cea bună. Cât de mult aş vrea să nu mai am îndoieli!

– Am momit un miel încoace.

– Unde-i?

M-a întrerupt, orbită de proximitatea hranei. Un fir subțire de salivă i se prelinge pe maxilar. Reflex pavlovian.

– În grădină.

Se clatină pe picioare până la uşă. Pentru a mia oară mă întreb unde găseşte forța să se deplaseze. Corpul ei nu e decât o carcasă goală, puțin prea mare, flască, plutind pe un schelet gata să se prăbuşească în colb.

E afară. Ochii ei înghit privirea copilului; în pofida groazei, acesta nu poate fugi. Sandra se năpusteşte asupra lui, cu dinții descoperiți. E, într-adevăr, o fiară. Prinde mielul şi e gata să-i strivească gâtul între colți...

– Pleacă!

I-a dat drumul şi l-a împins cât a putut de departe. Picioarele i se înmoaie sub ea. Chircită pe pământ, înjură copilul, îl imploră să plece. Mielul nu pricepe ce i se întâmplă. Rămâne pe loc, imobil, cu fața transfigurată de frică.

– Hai, cară-te, cretinule!

Sandra sare pe el, se prăbuşeşte din picioare. Unghiile ei sfâşie brațul dolofan. Copilul, dându-şi în sfârşit seama de ce se întâmplă, o ia la goană în direcția spitalului. Va asmuți turma. Vor veni în grup, cu puşti şi câini, să încolțească lupoaica şi s-o ucidă. Apoi se vor asmuți asupra cadavrului ei, odioşi cum sunt.

– De ce-ai făcut asta?

– Era un copil...

Vocea ei nu mai e decât un murmur imperceptibil, un firicel ținut între buzele decolorate.

– Şi acum?

– Chiar eşti insensibil? N-am putut, asta-i tot...

– Instinct matern?

– Dacă ți se pare ridicol, ia-o aşa... Da, instinctul matern, maşină afurisită, mecanică de rahat... De-abia acuma ştiu ce eşti... Uitasem, dar mi-am amintit... Privire... Ochiul Ştiinței... Au făcut un adevărat tapaj publicitar despre tine, *înainte*... Te crezi o imagine? Eşti mult mai puțin decât atât... Nici măcar imaginea unei imagini!

Se prăbuşeşte fără cunoştință, lăsându-mă singur.

□□□

E o întreagă experiență lumea asta.

Meditez la acest nume, pe care mi l-a dat Sandra. Ochiul Ştiinței...

Explorarea lumilor exterioare Sistemului solar, a abisurilor oceanice sau a atmosferelor planetelor gigantice era imposibilă... Prea multe probleme tehnice. Atunci au pus la punct un program fără precedent care, implantat într-un ordinator cuplat la diverse aparate, permitea proiecția unei imagini care să joace totodată rolul unei camere de luat vederi, a unui ochi virtual pe care nici un fel de condiție exterioară defavorabilă nu l-ar fi împiedicat să funcționeze...

Acum, informațiile abundă. Ansamblul de circuite care mi-a dat viață nu-mi ascunde nimic.

Acest ordinator a scăpat opririi timpului. S-ar putea ca într-o măsură mai mică sau mai mare să fi şi participat la declanşarea fenomenului. După ce a studiat situația, m-a trimis să cutreier acest Pământ bolnav. Un martor era neapărat necesar pentru cazul, foarte improbabil, în care timpul şi-ar fi reluat cursul normal.

Ne aflăm pe un braț mort, o meandră închisă a fluviului temporal, unde bazele pe care se sprijină realitatea au suferit modificări profunde. De aceea, cei care au scăpat s-au transformat în lupi sau în oi iar eu am devenit conştient, umanizându-mă puțin câte puțin...

Sandra se înşela. Nu mai sunt o maşină, nici măcar emanația ei. Creatorul meu a pierdut orice control asupra mea; devenit autonom, dispun deacum înainte de o caricatură de sensibilitate umană.

Şi sufăr. Eu, care iubesc viața, sufăr văzând-o cum se ofileşte, cum se îndreaptă înspre autodistrugere. Dar nu sunt decât imaginea unei imagini... O aparență menținută, fără urmă de putere.

Aş vrea ca Sandra să-şi revină, să manifeste o cât de mică afecțiune pentru mine... Am nevoie de prietenie – de dragoste, poate... Însă cum să cer, la oricine ar fi, să simtă măcar un pic de sentiment – lăsând la o parte ura – pentru o simplă iluzie?

Aud deja câinii lătrând. Am impresia că-mi strigă numele, dar nu e decât o halucinație născută din tristețea pe care o resimt. Cred că aş dori să-mi sară la gât, să mă sfâşie cu colții.

Numai că nu am nici gât, nici corp. Îmi este imposibil să mor, doar dacă cineva ar distruge maşina care m-a creat.

Existența mea nu va dura decât o fracțiune de secundă. Una care nu se va sfârşi niciodată.

□□□

Sandra tocmai şi-a dat duhul.

Traducerea:
Laurențiu Turcu

□□□